

Πέρα από τάξεις: Ο εθνικός χαρακτήρας της Επανάστασης.

του Γιάννη Παπαθανασίου.

Εφέτος η 25η Μαρτίου συμπίπτει με μία περίοδο διπλής πρόκλησης. Από την μία η επιδημία του κορωνοϊού φθάνει την κοινωνία μας στα όριά της. Από την άλλη στον Έβρο λαμβάνει χώρα η κορύφωση της νεο-οθωμανικής επεκτατικής τακτικής. Ο Ερντογάν εξαπολύει ανθρωπίνες μάζες με σκοπό βραχυπρόθεσμα να εκβιάσει την κυβέρνησή μας και μακροπρόθεσμα να εποικίσει την Πατρίδα μας.

Έτσι, ο εορτασμός της επετείου της έναρξης της Επανάστασης περνά σε δεύτερη μοίρα. Παρ' όλα αυτά δεν θα λείψουν και εφέτος οι προκλήσεις των διάφορων εθνοαποδομητών που θα προσπαθήσουν να γκρεμίσουν τον δήθεν εθνικό μύθο του '21. Ας αξιοποιήσουμε, λοιπόν την καραντίνα για να εντρυφήσουμε στην αληθινή Ιστορία της Επανάστασης και να απαντήσουμε στα σαθρά, αλλά πολυδιαφημισμένα, επιχειρήματά τους.

Αρχικά, η εγχώρια αποδομητική συνομοταξία, με προεξάρχουσα την μαρξιστική αριστερά, αμφισβήτησαν τον εθνικό χαρακτήρα του ξεσηκωμού, προσδίδοντας του αμιγώς ταξικά χαρακτηριστικά. Εισήγαγαν, επίσης, την μέχρι σήμερα επικρατούσα μεταξύ των ελιτ θέση ότι η ελληνική Επανάσταση ήταν αποκλειστικά τέκνο του Διαφωτισμού και κλώνος της γαλλικής Επανάστασης. Εκκινώντας από την υλιστική θεώρηση

της Ιστορίας απέκλεισαν τον ρόλο της Εκκλησίας και της Ορθοδόξου Πίστης και επικεντρώθηκαν στην απλοϊκή άποψη ότι οι καταπιεσμένοι Έλληνες προλετάριοι επαναστάτησαν απέναντι στις γηγενείς ελιτ (κοτζαμπάσηδες, μητροπολίτες, κλπ) και στο οθωμανικό κράτος, που αύξησε την φορολογία. Η άποψη αυτή περί ταξικού χαρακτήρα του 1821 χωλαίνει από πολλές πλευρές.

Πρώτον, στην Επανάσταση συμμετείχαν όλες ανεξαιρέτως οι κοινωνικές τάξεις και συντεχνίες. Δίπλα στον αριστοκράτη Υψηλάντη πολεμούσε ο άσημος Γιος της Καλογριάς, ο Καραϊσκάκης, δίπλα στον αριβίστα Παπαφλέσσα η ισχυρότερη οικογένεια του Μωριά, οι Μαυρομιχαλαίοι. Οι πλοιοκτήτες των νησιών αφιερώθηκαν εξ' ολοκλήρου στον Αγώνα, παρά την σημαντική οικονομική δύναμη που είχαν αποκομίσει κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Στην Φιλική Εταιρεία, έπειτα, συμμετείχαν αδιακρίτως όλες οι τάξεις. Αλλά και οι Τούρκοι κατά την διάρκεια της Επανάστασης σκότωσαν Έλληνες κάθε κοινωνικής προέλευσης.

Δεύτερον, προφανώς, στην Οθωμανοκρατούμενη Ελλάδα υπήρχαν και καταπιεζόμενοι μουσουλμάνοι. Ειδικά, οι Τουρκαλβανοί, μισθοφόροι πολεμιστές, βρίσκονταν συχνά σε σύγκρουση με τους πασάδες και την Πύλη. Παρ' όλα αυτά, δεν καταγράφηκαν περιπτώσεις μαζικής συμμετοχής μουσουλμάνων στο πλευρό των Επαναστατών. Τα στρατόπεδα ήταν ξεκάθαρα Έλληνες εναντίον Τούρκων, Χριστιανοί εναντίον Μουσουλμάνων.

Τρίτον, το Γένος συμμετείχε μαζικά στην Επανάσταση. Από τις Παραδουνάβιες ηγεμονίες μέχρι την Κύπρο και από την Βόρειο Ήπειρο μέχρι την Σμύρνη υπήρξαν επαναστατικές ενέργειες, μικρότερες ή μεγαλύτερες. Μάλιστα, ακόμα και μετά την καταστολή της εξέγερσης σε περιοχές όπως η Μακεδονία ή η Κρήτη, οι αγωνιστές συνέχισαν τον πόλεμο στην ηπειρωτική Ελλάδα. Αλλά και από τα αγγλοκρατούμενα Επτάνησα έφθασαν μαχητές, όπως και από την Κεντρική Ευρώπη.

Τέταρτον, το '21 αποτελεί τον τελευταίο κρίκο μιας μακριάς αλυσίδας εξεγέρσεων που έλαβαν χώρα από την Άλωση μέχρι την Απελευθέρωση. Υπλογίζεται ότι στην Τουρκοκρατία έγιναν πολύ πάνω από 100 επαναστατικά κινήματα. Αυτό αποδεικνύει ότι, ανεξαρτήτως συνθηκών, οι Έλληνες ήταν συνεχώς με το όπλο παρά πόδας να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή τους.

Πέμπτον, ο εθνικός, και κατ' επέκταση, ο θρησκευτικός χαρακτήρας του Αγώνα είναι πασιφανής και μέσα από τα κείμενα των πρωταγω-

νιστών της περιόδου. Ενδεικτικά, γιατί τα σχετικά αποσπάσματα είναι πολλά: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης:

« Σαν μια βροχή ήρθε σε όλους μας η επιθυμία της ελευθερίας και όλοι, και οι κληρικοί και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι γραμματισμένοι και οι έμποροι, όλοι συμφωνήσαμε στον ίδιο σκοπό και κάναμε την επανάσταση... Η επανάστασις η εδική μας δεν ομοιάζει με καμμίαν από όσας γίνονται την σήμερα εις την Ευρώπην. Της Ευρώπης αι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεών τους είναι εμφύλιος πόλεμος, ο εδικός μας πόλεμος ήτο πλέον δίκαιος. Ήτον έθνος με άλλον έθνος ».

Αλέξανδρος Υψηλάντης:

« Είναι καιρός να κρημνίσωμεν από τα νέφη την ημισέληνον και να υψώσωμεν το σημείον, δι' ου πάντοτε νικώμεν, λέγω τον Σταυρόν, και ούτω να εκδικήσωμεν την πατρίδα και την Ορθόδοξον ημών πίστιν από την ασεβή των ασεβών καταφρόνησιν».

Μακρυγιάννης:

« Εμείς, με σκιάν μας τον Τίμιον Σταυρόν, επολεμήσαμεν ολούθε, σε κάστρα, σε ντερβένια, σε μπογάζια και σε ταμπούργια. Και αυτός ο Σταυρός μας έσωσε. Μας έδωσε την νίκη και έχασε (οδήγησε σε ήττα) τον άπιστον Τούρκον ».

Έκτον, η συνεισφορά της Ορθόδοξης Εκκλησίας, την οποία οι απόδομητές μηδενίζουν, ήταν ζωτικής σημασίας για την πορεία του Αγώνα. Αυτό αρχικά φαίνεται στα κείμενα των Ηρώων, οι οποίοι όπως είδαμε δεν διαχώριζαν Χριστό και Ελλάδα, και συχνά απέδιδαν τις απρόσμενες νίκες στον Θεό. Έπειτα, αμέτρητοι Ιερωμένοι, όλων των βαθμίδων, συμμετείχαν στην Επανάσταση και πολλοί θυσιάστηκαν. Ένας στους δέκα Φιλικούς ήταν κληρικός. Το σημαντικότερο, όμως, είναι πως η Εκκλησία στα χρόνια της Τουρκοκρατίας ήταν αυτοί που διατήρησε ζωντανό το Γένος. Μέσω του Κρυφού Σχολείου, της Ελληνικής Γλώσσας και της Ενορίας λειτούργησε σαν Κιβωτός της Ελληνικότητας.

Έβδομον, αναφορικά με την πολυσυζητημένη σχέση Επανάστασης και Διαφωτισμού είναι ξεκάθαρο ότι ο δεύτερος ίσως επηρέασε περιορισμένο κύκλο Ελλήνων διανοουμένων του εξωτερικού. Ο λαός, στην πλειοψηφία του αγράμματος, προφανώς δεν είχε πρόσβαση στα διαφωτιστικά κηρύγματα, τα οποία και η Εκκλησία καταδίκασε. Αντίθετα, τα κίνητρα της Εξέγερσης βρίσκονται στους Θρύλους του Μαρμαρωμένου Βασιλιά, στις περιοδείες του Πατροκοσμά, στην Φυλλάδα του Μεγαλέξανδρου, στον διαρκές άσβεστο πάνδημο πόθο για ανασύσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Τα τελευταία χρόνια οι διάφοροι επίδοξοι αποδομητές, τόσο μαρξιστικής, όσο και φιλελεύθερης προέλευσης, πέρασαν την διαδικασία σπίλωσης του '21 σε άλλο επίπεδο. Δημιουργήθηκε, λοιπόν, μία εθνομηδενιστική κλίκα αποτελούμενη από στελέχη του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., αρθρογράφους μεγάλων political correct εφημερίδων και μέλη της επιτροπής για τα 200 χρόνια, συγγραφείς που φιλοδοξούν να πλουτίσουν γράφοντας εξεζητημένες μπούρδες, αλλά και υποστηρικτές του εξευρωπαϊσμού μας. Όλοι αυτοί, με σημείο αναφοράς την περίφημη σειρά ντοκιμαντέρ του ΣΚΑΙ, δεν αρκούνται στην αμφισβήτηση του εθνοθηρησκευτικού χαρακτήρα του Αγώνα, αλλά επιδίδονται στην ολοκληρωτική απομυθοποίησή του. Γι' αυτούς σε μια εποχή κατάργησης των συνόρων και των εθνικών ταυτοτήτων και εν μέσω μιας διαδικασίας σύναψης δήθεν ελληνοτουρκικής φιλίας, οι αναφορές στο 1821 μόνο εθνικιστικά ένστικτα μπορούν να ξυπνήσουν. Έτσι παρουσιάζουν την Επανάσταση σαν μία ανταρσία ενός συρφετού τυχοδιωκτών, αιμοσταγών, λούμπεν στοιχείων που κατέστρεψαν βίαια 400 χρόνια οθωμανικής ειρήνης.

Γι' αυτούς η Τουρκοκρατία ήταν ένας επίγειος παράδεισος, στα πρότυπα των παγκοσμιοποιημένων κοινωνιών που ονειρεύονται, όπου έθνη και θρησκείες συνυπήρχαν αρμονικά. Ξεχνούν, βέβαια, τα παιδομαζώματα, τις σφαγές, την παντελή έλλειψη δικαιωμάτων για τους ραγιάδες και τόσα άλλα.

Στο ίδιο πλαίσιο προσπαθούν βάνουσα να αποδομήσουν τις προσωπικότητες των Ηρώων και τα γεγονότα. Οι πολεμιστές της Λευτεριάς παρουσιάζονται λίγο πολύ σαν μισθοφόροι ή σαν λήσταρχοι συμμορίτες. Παραλείπουν, όμως, να αναφέρουν ότι κατά την περίφημη <<οθωμανική ειρήνη>> το να γίνει κανείς κλέφτης ή αρματωλός ήταν μονόδρομος για μια λίγο πιο ελεύθερη ζωή. Κάποιοι <<προοδευτικοί>> δεν δίστασαν να σπιλώσουν και την ηθική των Ηρώων. Νυν υποψήφιος της Ν.Δ. χαρακτήρισε τον Κολοκοτρώνη ομοφυλόφιλο. Προφανώς, εδώ η προπαγάνδα έχει δώσει την θέση της στην εμπάθεια.

Την Απελευθέρωση, φυσικά, την οφείλουμε στους ξένους, στους μεγάλους συμμάχους μας, που όπως πάντα φρόντισαν για εμάς στο Ναυαρίνο. Λησμονούν, ωστόσο, όλοι αυτοί οι δυτικολάγνοι ότι οι Έλληνες είχαν ήδη συντρίψει τεράστιες για τα δεδομένα τους στρατιές, όπως του Δράμαλη και του Ομέρ Βρυώνη. Επίσης, ακόμα και η εκστρατεία του Ιμπραήμ είχε φθάσει σε τέλος πριν την ναυμαχία στο Ναυαρίνο. Οι θυσίες των επαναστατών ήταν, άλωστε, αυτές που γιγάντωσαν το φιλελληνικό κίνημα και ανάγκασαν τις Μεγάλες Δυνάμεις να επέμβουν.

Από όλες τις στιγμές της Επανάστασης οι απομυθοποιητές κρατούν και μεγεθύνουν τις σφαγές και τους εμφυλίους, καταργώντας όλα τα άλλα. Λες και οι επαναστάσεις γίνονται με ροδοπέταλα ή η εκδικητική έξαψη των Ελλήνων στην άλωση της Τριπολιτσάς ισοφαρίζει 400 χρόνια τουρκικών εγκλημάτων.

Η απάντηση στις συκοφαντίες τους βρίσκεται στις στιγμές ανεπα-νάληπτου ηρωισμού που μόνο η Ελληνική Επανάσταση έχει να επιδείξει. Βρίσκεται στους Ελεύθερους Πολιορκημένους του Μεσολογγίου που προτίμησαν την θυσία από την παράδοση. Βρίσκεται στο λόφο του Μα-νιακίου που ο Παπαφλέσσας πολέμησε γνωρίζοντας πως θα σκοτωθεί, μόνο και μόνο για να κρατήσει την φλόγα της λευτεριάς αναμμένη. Βρίσκεται στον Νικητάρá που μετά τον αγώνα πέθανε ζητιάνος και πάμπτωχος. Βρίσκεται στους Έλληνες νέους σπουδαστές που άφησαν τα Πανεπιστήμια, ίδρυσαν τον Ιερό Λόχο και έπεσαν μέχρι ενός στο Δρα-γατσάνι. Βρίσκεται, φυσικά, σε όλους εκείνους που έδωσαν την ζωή τους στους πολέμους του Ελληνισμού που ακολούθησαν, για την απελευ-θέρωση των αλύτρωτων αδερφών, την ουσιαστική πραγμάτωση του σκοπού της Επανάστασης.

Το 1821, λοιπόν, δεν ήταν μύθος. Ήταν επανάσταση υπέρ Πίστεως και Πατρίδας. Ας δώσουμε την πρέπουσα απάντηση στους αποδομητές. Κομμάτι του εορτασμού των 200 χρόνων από την μεγάλη αυτή στιγμή του Γένους ας αποτελέσει η αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας.

Πηγή : www.antibaro.gr/article